

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 417.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

omnis expers māsit. Neque enim peccatū fecit, nec inuentus est dolus in ore eius. Viam nauis in medio mari, hoc est, diuinæ incarnationis omnibus salutem afferentis, quæ nauis instar mortis abyssum peragrauit, atque genus quidem nostrum ab ea reuocauit, ipsius autem mortis femita in inferno minimè inueniebatur. Viam viri in adolescentia. Per iuuentutem hoc loco resurrectionem à mortuis intelligit: cum nimirum corruptio immutabitur, ac natura ad statum ab omni corruptione atque interitu alienum iuuenescet. Hunc tu statum quære. Quòd si quis roget quinam futuri simus cum à morte ad vitam redierimus, illud ostendit Dominus, cum dixit, iusti ad vitam æternam, peccatores autem ad pœnam æternam ibunt.

Eidem. 417.

Cum superioribus pulchrè admodum consonat id quod superest. quod quidem accommodatissimè iam iamque cum iis orationis nostræ opera conueniet atque cõhærebit. Sic via mulieris adulteræ, quæ comedit, & tergens os suum dicit, Non sum operata malum, Quemadmodum, inquit, dubia & obscura sunt ea quæ superius commemorauimus, partim vt quæ nondū extiterunt, partim vt quæ Deus duntaxat perspiciat: eodem modo recentis populi scelera erunt, cum Baptismi lauacro purgata fuerint. Exterfionis enim vocabulo perfectā rugarum & macularū obliterationē vocat, quam Christi Ecclesia cum fide accipiēs, nihil mali sese admisisse persuasum habet, vt pote priorum veniam atque obliuionem lauacri beneficio cõsecuta. Quod autem Dominus perfidam omnem mentem, atque ipsius mandatis repugnantem, adulteram vocet, plerisque diuinorum oraculorū locis reperies. Verbi gratia, Adulterium commiserunt in ligno & lapide. Et rursus: Generatio praua & adultera signum quærit.

Synefio. 418.

Manfuetum hominem Scriptura pugna-

σάρκατο · ἀμαρτίαν γὰρ ὄρα ἐποίησεν, ἔδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. τρεῖς γενὸς ποιοτοπορούσης, τῆς πάντας σωζούσης θείας οἰκονομίας, τῆς ὀλιγάδος δίκην, πλὴν ἄβυσσον τῆς θανάτου διόδου σαύσης, τὸ μὲν γένος τὸ ἡμέτερον ἀνεκέκλητο, αὐτῆς δὲ τρεῖς ἐν ἄβδου νεκρώσεως οὐχ εὐλόγητο · καὶ ὁδοὺς ἀνδρῶς ἐν νεότητι · νεότητι οὐδὲν ἐπιτάθη πλὴν ἐκ νεκρῶν ἐξανάστασιν, τῆς φθορᾶς ἀλλοιῶν μὲν, καὶ τῆς φύσεως εἰς ἀφθαρσίαν νεαζομένης · ἐκείνην ζητεῖ πλὴν κατὰ τῶν · πίτες, φησὶν ἀναστάντες ἐκ νεκρῶν γενησόμεθα, ἢν ὑποδεικνύς ἔφη ὁ κύριος, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον, οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ εἰς κόλασιν αἰώνιον ἔξουσιν.

Τῷ αὐτῷ. viζ.

Καὶ μάλα συνάδει τοῖς φθάσαι τὸ λειπόμνον. ὅσον εἰς πᾶν πικρὴν ἀρμολογίαν, αὐτῆς τῷ λόγῳ συμβήσεται. ἔσως ὁδοὺς γενναῖος μοιχαλίδος, ἐξ ἧς τὰ ἐχθρὰ ἢ ὅταν περὶ τῆς σπινθηρομένης, οὐδὲν ἀποποι, φησὶ, πεπεραχέται, ὡς ἀδελφὰ, φησὶν, ἔστι τὰ περὶ φεινθέντα, τὰ μὲν ὡς οὐ γενόμενα, τὰ δὲ θεῶν μόνον ὁρώμενα. ἔσως ἔσονται τὰ τοῦ νέου λαοῦ ἀμαρτήματα τῶν λειπῶν τῆς βαπτίσματος καθαυρόμενα. ὅσον ἀποποιεῖν καλεῖται παντελῆ τῆς ῥυτίδων, καὶ τῆς σιγμάτων ἐκείνων ἀφανισμῶν, ὃν πίστις δεχόμεν ἢ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία, ἔδὲν ἀποποι πεπεισται πεπεραχέται, τῆς περὶ τῶν ἀμνηστῶν πολεσασμένη τῶν λειπῶν. ὅτι δὲ μοιχαλίδα ὁ κύριος καλεῖ πᾶσαν γνώμην ἀπίστον, καὶ τῆς αὐτοῦ ἐπιτάων ἀντίθετον, πολλὰ γὰρ τῆς θείων εὐρήσας χρῆσασθαι, ὡς τὸ, ἐμοὶ χεῖσαν τὸ ξύλον καὶ τὸν λίθον, καὶ γενεὰ πολεμα καὶ μοιχαλὶς, σημεῖον ὅτι ζητεῖ.

Συνεσίφ. viii.

Τὸν ἄρον μαχητὴν ἢ γραφὴ ἀπεργάζε-